

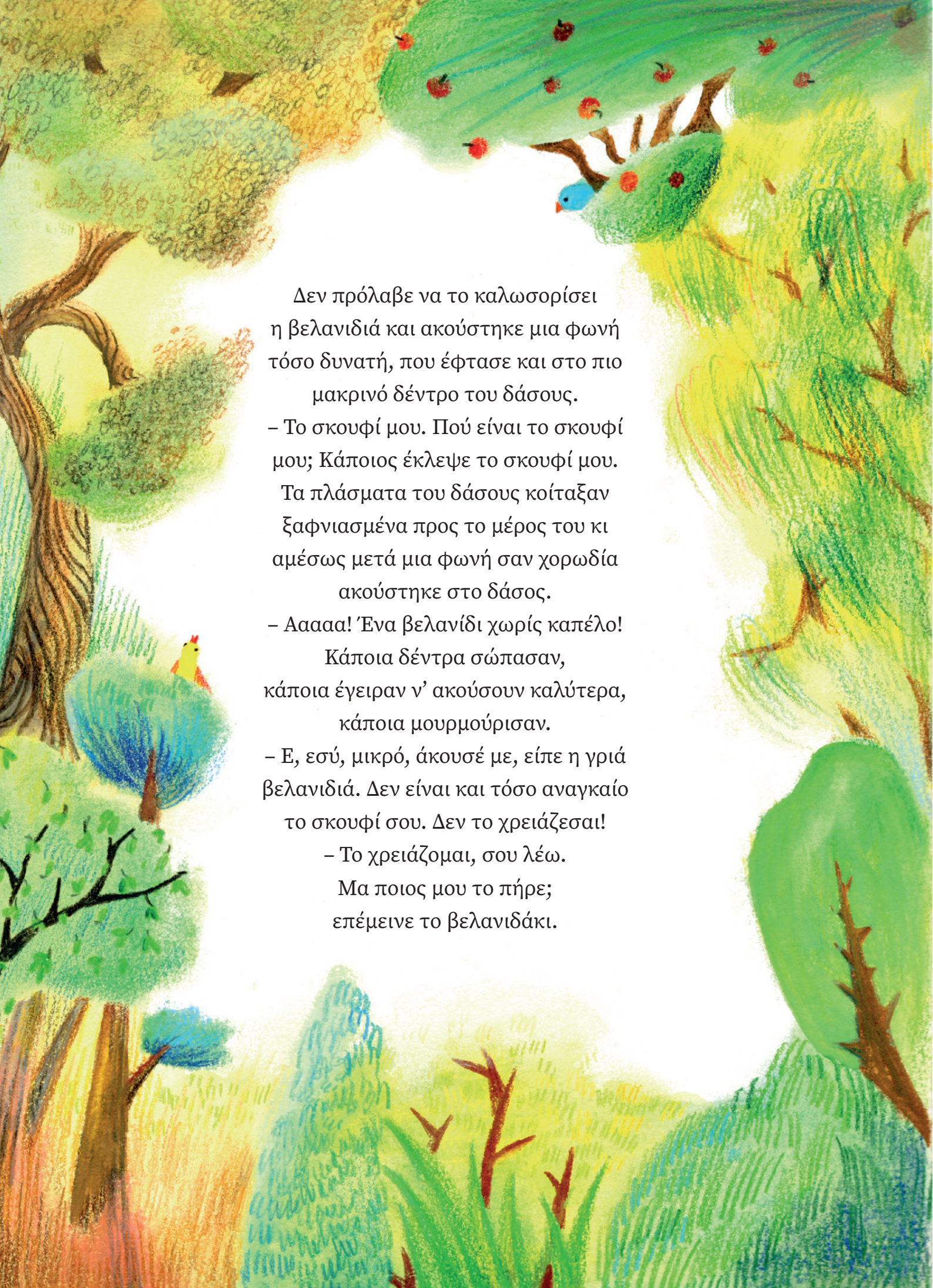
Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα δάσος με πολλών λογίων δέντρα... Είχε, και τι δεν είχε αυτό το δάσος... Καστανιές φορτωμένες με κάστανα, μηλιές φορτωμένες με φύλλα... ε... συγγνώμη, με μήλα ήθελα να πω... αλλά και με φύλλα βέβαια, πολλά φύλλα, ιδιαίτερα την άνοιξη. Καρυδιές φορτωμένες με καρύδια βέβαια, ε, με τι άλλο! Αμυγδαλιές φορτωμένες με μικρά, μικρούτσικα μυγδαλάκια.

Στη μέση, λοιπόν, αυτού του πανέμορφου δάσους, στεκόταν περήφανη μια γέρικη βελανιδιά. Γεμάτα τα κλαδιά της βελανιδιά! Μια μέρα, προς το τέλος του χειμώνα, αρχές άνοιξης, ένα τρίξιμο ακούστηκε πάνω σ' ένα κλαδάκι της!

Η γριά βελανιδιά κοίταξε προς τα εκεί και είδε ένα ασημοπράσινο βελανιδάκι να γεννιέται, όπως τόσα άλλα που είχαν γεννηθεί πριν από αυτό.

Δεν πρόλαβε να το καλωσορίσει η βελανιδιά και ακούστηκε μια φωνή τόσο δυνατή, που έφτασε και στο πιο μακρινό δέντρο του δάσους.

– Το σκουφί μου. Πού είναι το σκουφί μου; Κάποιος έκλεψε το σκουφί μου. Τα πλάσματα του δάσους κοίταξαν ξαφνιασμένα προς το μέρος του κι αμέσως μετά μια φωνή σαν χορωδία ακούστηκε στο δάσος.

– Ααααα! Ένα βελανίδι χωρίς καπέλο! Κάποια δέντρα σώπασαν, κάποια έγειραν ν' ακούσουν καλύτερα, κάποια μουρμούρισαν.

– Ε, εσύ, μικρό, άκουσέ με, είπε η γριά βελανιδιά. Δεν είναι και τόσο αναγκαίο το σκουφί σου. Δεν το χρειάζεσαι!

– Το χρειάζομαι, σου λέω. Μα ποιος μου το πήρε; επέμεινε το βελανιδάκι.

– Δεν ξέρω, δεν έχει σημασία, απάντησε η βελανιδιά.

– Τι λες που δεν έχει σημασία! Εγώ θέλω το σκουφί μου και θα το βρω.. Θα λύσω το μυστήριο, ο κόσμος να χαλάσει! Και δίνει μια το βελανιδάκι κι εξαφανίζεται απ' τα μάτια της γριάς βελανιδιάς.